

RAPHAEL NAGEL | Publica 'Turbocapitalismo. Los maestros de la quiebra'

“El turbocapitalisme és aquest sistema agressiu i avariciós que fa molt rics a molts pocs”

Nagel (Heilbronn, Baden-Württemberg, 1970) és economista amb una àmplia experiència en el sector bancari, ja que va treballar durant 17 anys per a bancs i fons d'inversió, entre ells, el

Deutsche Bank. El 2010 un infart provocà una aturada i un canvi de direcció en la seva vida. Des d'aleshores es va proposar ajudar, gràcies a la seua experiència, a empresaris i institucions en la reestructuració i refinançament del deute. Ha encunyat el concepte *turbocapitalisme*, per definir el sistema econòmic agressiu que actualment impera al món. Els beneficis del llibre aniran destinats a la Fundació Nagel, de suport a persones que han patit les conseqüències d'un endeutament, sobretot famílies monoparentals.

Vostè treballava en el finançament de les grans empreses.

Exacte. A partir del 2010 començo a assessorar petites empreses espanyoles i me n'adono de la poca educació financera que hi ha, inclús en els mitjans. El llibre intenta, amb llenguatge planer, allò que tots hauríem de saber per no ser víctimes de l'avarícia del sistema.

Ho il·lustra explicant escàndols financers com les preferents, Ruiz-Mateos, Caja Madrid...

En connivència amb el sistema polític. Draghi, president del Banc Central Europeu, va ser president del Banc Nacional d'Itàlia. Ens rescaten el que ens han enfonsat. Cada cop la riquesa està en mans de menys

persones i els nostres fills ho patiran.

Ha vist molta gent quedar-se amb no res.

Pitjor, encara. S'han quedat endeutats. I gràcies a la solidaritat familiar espanyola encara hi ha una certa pau social. Això a Alemanya és impensable.

Per què ho és?

Els pares alemanys no solen avalar el negoci dels seus fills. L'empresa ha de ser viable per ella mateixa. Hi ha una dita alemanya que ho expressa: "la millor ajuda és cap ajuda". És molt dur, però la protecció, de vegades, és contraproduent. Com alemany, em va sorprendre veure *nens* de 35 anys, que encara viuen a casa dels pares, en un festival a Madrid de *Pokémon Go*. Això és molt trist!

Fa recomanacions per sortir d'aquesta espiral.

En cada capítol, quan explico un escàndol, comento el que s'hagués pogut fer per evitar-lo. Tot es basa en el senti comú. Des de la Fundació, traslladem coneixements financers bàsics, dels quals estem molt carents: de vegades el banc no sap el que ven ni el client el que compra...

Recomano fer ús del senti comú: no pot ser que un banc no sàpiga el que ven ni un client el que compra